

SUPERVIRUS!

En dag i september kommer jag till morfars lilla röda hus. Jag hör honom ropa där inne.

– Jäkla dator, nu har den lagt av igen!

Jag sparkar av mig skorna och skyndar mig in. Morfar är jättearg. Det lilla hår han har kvar på huvudet står rätt upp. Han drar ilsket i det vita skägget med ena handen. Den andra handen slår han i bordet, gång på gång.

– Jag blir tokig på den här datorn, säger han.

Han stirrar in i skärmen.

– Lugna dig morfar, säger jag. Jag ska hjälpa dig.

Jag drar hans rullstol bakåt. Nu kan jag komma fram till datorn.

Jag förstår varför han är arg. Datorn blinkar och piper. Jag stänger av den. Sen väntar jag en stund innan jag startar den.

– Jag har också stängt av och sen startat om den, suckar morfar. Men det blev inte bättre för det.

Han har lugnat ner sig lite nu. Håret har lagt sig tillbaka på hans huvud också.

Det går inte så bra för mig heller. Skärmen blinkar. Det piper och surrar.

– Hårddisken har kanske gått sönder, säger morfar.

– Eller också har du fått in ett virus, säger jag.

– Datorn är full med antivirus och brandväggar, säger morfar. Det måste vara hårddisken.

– Men vänta nu, säger jag. Jag läste om ett supervirus på nätet. Det tar sig igenom alla skydd.

Viruset har redan förstört en massa datorer runt om i hela världen.

– Jag har jobbat med datorer i över tjugo år, säger morfar. Och jag har haft alla möjliga problem med dem. Men så här knäpp har aldrig någon dator varit tidigare. Vill du ha kaffe?

– Nej tack, svarar jag. Du vet ju att jag inte dricker kaffe.

– Ja, ja, säger morfar. Men du går i nian nu. Eller hur Adam? Då är du ju nästan vuxen! Alla vuxna dricker kaffe.

– Ja, jag går i nian, svarar jag. Men jag tycker ändå inte om kaffe. Har du bakat? Det luktade nybakade bullar när jag kom in.

– Det stämmer, säger morfar stolt. Bullar med massor av kanel och socker i.

Han rullar in sig i köket. Där ligger en stor hög med läckra bullar under en handduk.

Morfar kan baka bullar fast han sitter i rullstol. Det är han väldigt mallig över. Han brukar dammsuga golven också. Det gör han alltid strax innan hemtjänsten kommer. Han vill att det ska se fint ut när de trevliga damerna kommer för att städa och tvätta.

Morfar kan inte använda sina ben. Därför sitter han i rullstol.

Han har berättat många gånger hur han blev skadad i benen. Han var kapten på en båt. Den gick mellan Kina och Australien. En av dem som jobbade på båten föll ner i vattnet en gång. Några hajar upptäckte mannen och tänkte äta upp honom. Men då hoppade morfar ner i havet och räddade mannen. Tyvärr försökte hajarna äta upp morfar istället. Men de lyckades inte äta upp honom helt. Bara benen blev svårt skadade.

– Men det var inte så noga, brukar han säga. Jag skulle ändå snart sluta jobba och få pension.

Fast mamma säger att morfar bara hittar på, som vanligt. Han hade halkat omkull på sin båt en gång när det var storm. På båten fanns stora buntar med bräder. De satt fast med rep. Men i stormen gick ett rep av. Morfar fick en massa tunga bräder över benen där han låg.

Jag tror mer på mammas förklaring än på morfars historia.

Morfar brygger kaffe. Jag tar fram saft ur kylskåpet. Sen sitter vi och mumsar bullar. Jag äter åtta stycken.

Ibland tittar jag ut genom fönstret. Hundra meter bort kan man se ett stort gult hus. Det är minst

fem gånger så stort som morfars hus. Där bor Sara med sin mamma och pappa och två små bröder. De är rika. De äger många av husen inne i stan, två av hotellen och flera affärer.

Alla killar som börjar högstadiet blir genast kära i Sara. Hon är skolans snyggaste tjej. Jag är också kär i henne. Det är ju inte så konstigt. Hon har tröjor eller blusar som är väldigt urringade. Man ser nästan halva bröstet. Och hon har långt, blont hår och klarblå ögon. Hon ler alltid vackert när man möter hennes blick.

Jag ser ibland Sara när hon är ute på gården. När det är sommar och varmt, har hon bara bikini på sig. Då önskar jag att jag hade en kikare.

Jag tittar på morfar där han sitter vid köksbordet. Han är inte som vanligt. Rynkorna i hans ansikte är djupare än vanligt. Ryggen är mera böjd än förut. Det brukar vara full fart på min morfar. Men nu sitter han alldeles stilla. Han stirrar tyst in i väggen. Som om han har glömt bort att jag är där.

Morfar ser gammal och svag ut. Han har sjunkit ihop i sin rullstol. Han som har varit med om så många spännande äventyr ute i världen. Vi har bilder på morfar från när han var kapten på stora båtar. Han var lång och stilig. Han stod där i sin uniform och såg hur cool ut som helst. Hur kunde han bli en grå liten gubbe?

– Du ser trött ut, morfar, säger jag.

– Jag ÄR trött, svarar han. Det är därför jag ser trött ut.

– Varför är du trött? frågar jag.

Morfar ser allvarligt på mig.

– I går var jag på kontroll på sjukhuset hela dagen. Det är jobbigt för en gammal man. Men det värsta är att jag inte kunde sova i natt. Jag vaknade av att nån gick omkring på övervåningen. Med dom här benen kan jag inte gå uppför trappan och titta efter. Så jag låg vaken och lyssnade tills det blev tyst. Sen kunde jag ändå inte somna om. Om det var en tjuv förstår jag inte vad han gjorde där uppe. Där finns ju inget att stjäla. Och hur kom han in? Ytterdörren var ju låst.